1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi
AFACAN
7 1/2 Kuruş
Perşenbe günleri çıkarılır
Yıl 10 - 13 Ağustos 1942 - Sayı 3

— Lütfen sayfayı çeviriniz —

Yazan: Welles **Çeviren: Vahdet Gültekin**

— Geçen sayıdan devam —

Herkesten bir telâş boşanıyor, yüzler gülmüyordu. Buna karşılık herkesin içinde büyük bir heyecanın kaynadığı da anlaşılıyordu. Şehir halkı, artık "Harp olursa..." düşüncesinin üzücü tesirinden kurtulmuş, "Harp başladı, bütün kuvvetimizle karşı koymalıyız" fikrinin verdiği azimle işe girişmiş bulunuyordu.

Everytown'ın en yüksek binalarından birinin üzerine çıkıp etrafa bakacak olursak şehrin dışında adeta büyük bir film çevrilecekmiş gibi yer yer hazırlıkların yapıldığını görürüz: Tanklar, büyük bir zincirin halkaları gibi birbiri arkasından, boğuk gürültülerle ilerliyorlar. Cephane kamyonları hamam böcekleri gibi dizi dizi yollanıyorlar. Tayyareler, yuvalarından çıkan arılar gibi hangarlarından dışarı süzülüp havalanıyorlar. Başka bir tarafta başlarında miğferleri, sıra sıra askerler dizilmiş... Öte tarafta dağ gibi toplar...

Harp başlamak üzere değildi, çoktan başlamıştı. Everytown bu askerî kuvvetleri düşmanın haber aldıkları hücumuna karşı koymak üzere hazırlanıyorlardı. Ufukta bir kartal gibi düşman filoları belirdiği zaman bu kuvvetler hep birden harekete geçti ve ateşe başladı.

Yerden hava topları ateş açtığı gibi, havadan da Everytown tayyareleri düşman filolarına karşı hücuma geçtiler. Yabancı tayyareler bu şiddetli ve iki taraflı ateş karşısında rotalarını değiştirmiye mecbur oldular. Filo kumandanı telefonu ile tayyaresinin pilotuna bir emir verdi ve bu emir telsizle arkadaki tayyarelere de aynen gitti:

— Birdenbire yüz metre aşağıya!

Filoyu teşkil eden yüz tayyare hep birden sanki havanın bu uçsuz bucaksız engin boşluğunda bir madenî tabaka imiş gibi, birdenbire aşağıya indiler ve sonra zınk diye durarak, uçuşlarına devam ettiler.

Bu, bir şaşırtmaca hareketi idi. Everytown top ve tayyareleri onlara eski yüksekliklerine göre ateşe başladığı için birdenbire hedeflerini kaybetmişlerdi. Düşman tayyareleri ise bu bir anlık şaşırtma dan faydalanarak bombalarını tayyare hangarlarının, cephaneliklerinin üzerine bıraktılar ve şehire doğru akın ettiler. İlk müdafaa hattı yarılmıştı ve düşman tayyareleri şehrin üzerine daha serbestçe yaklaşabilecekti.

★

Everytown şehrinde sivil ahaliden ilk kurban küçük bir çocuk oldu.

Düşman tayyareleri şehrin daha ilk evlerini görür görmez alçalmışlar ve bahçe içindeki evleri hedef tutarak bunlara bomba atmışlardı. O sırada omuzunda tahta silâhı, elinde davulu askerlik oynıyan küçük bir çocuk, evlerinin kapısı önünde dolaşırken, yaklaşan tayyareleri görmüş, korkudan ziyade merakla yerinde mıhlanıp onlara bakmağa başlamıştı.

Bu kimdi biliyor musunu?

Biraz evvel subay elbiseli babasını sevinçle uğurlayan küçük Horrie.. Passworthy'nin askerliğe o kadar özenen ve babası gibi olmak istiyen sevimli yavrusu Horrie.

Everytown bombardıman ediliyordu. Düşman tayyarelerinin şehir üzerine geldiğini gören halk, sığınaklara koşmuş, o koskoca meydanlar, geniş caddeler bir an içinde ıssız kesilmişti.

Şimdi biri yerde, biri havada olmak üzere iki yangın başlamış bulunuyordu. Düşman tayyarelerinin attığı bombalarla şehirde tutuşan evlerden alev ve dumanlar yükseliyor; Gökyüzünde de bu tayyareler den bir çoğu hava toplarının veya Everytown tayyarelerinin ateşile parlıyarak yere doğru alçalıyordu.

Havadaki çarpışma şiddetlenmişti Evreytown tayyareleri düşmanlarını bir an için kaçırmılardı amma, arkasından hemen fırlamışlar ve şehrin üzerinde yakalamışlardı. Koca şehir şimdi üzerinde yırtıcı kuşların boğuştuğunu gören ve korkusundan olduğu yere sinen bir tavuk gibi, sessiz ve hareketsiz uzanmış, başı ucunda kopan kıyameti seyrediyordu. Düşman tayyareleri, bu hengâme içinde şehire bomba atmayı bile düşünemiyorlar, sade kendilerini kurtarmakla ve karşılarındaki düşmana ateş etmekle meşgul bulunuyorlardı.

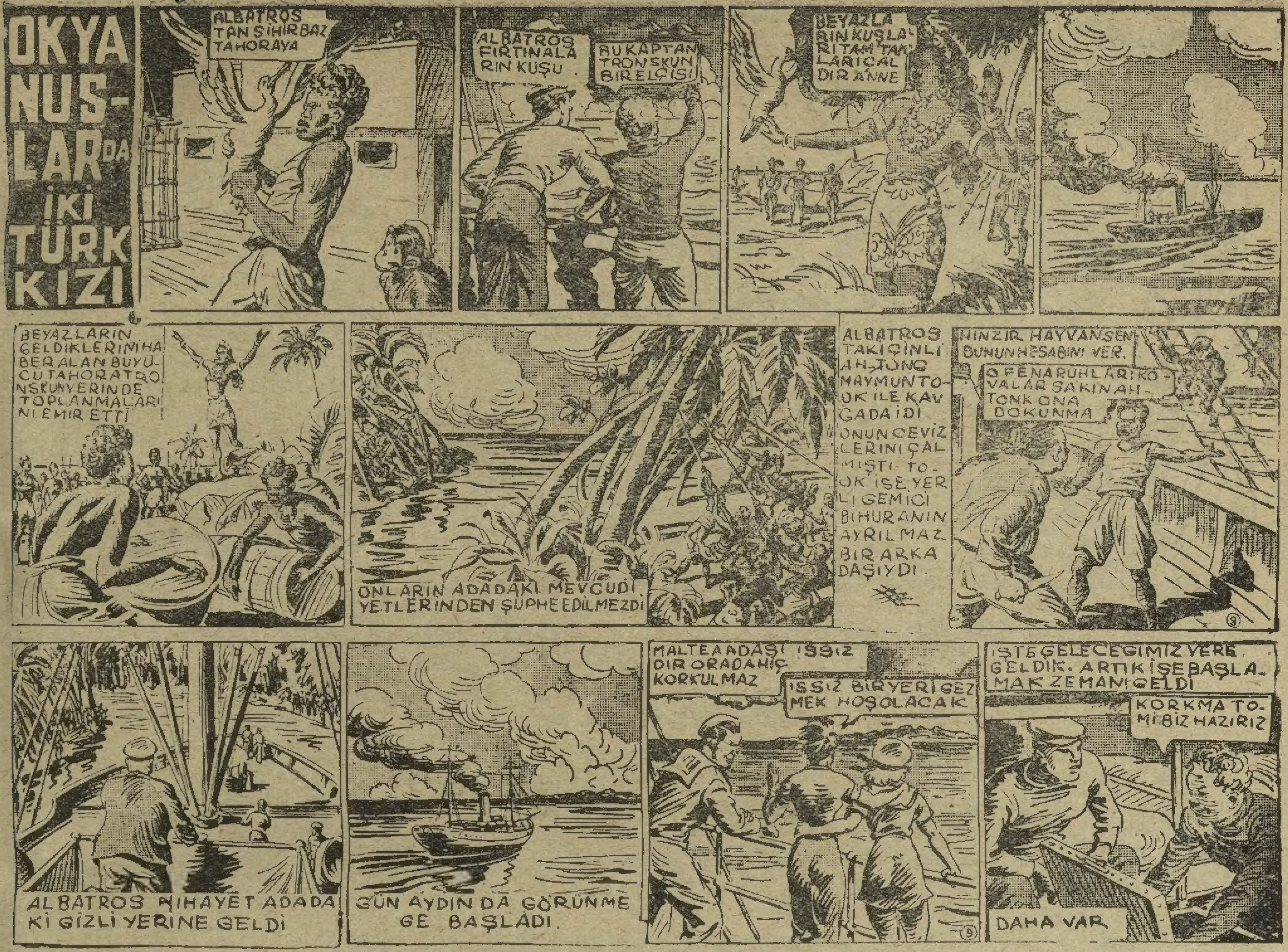

Everytown tayyareleri bitmez tükenmez arı sürüleri halinde yerdeki hangarlardan çıkıyorlar, havaya yükseliyorlar, ve düşmanlarının üzerine atılıyorlardı. Öyle bir an geldi ki, yabancı tayyareler dört bir yanlarını ve üstlerini, altlarını karşı tarafın tayyareleriie sarılmış buldular. Şimdi ne yapacaklardı?

Filo kumandanı bu zor vaziyeti kurtarmak için bir tek çare görüyordu ve bunu hemen pilotlara bildirdi:

— Etrafa saçılın ve tayyareler arasından kaçmağa çalışın!

Bir an içinde, düşman tayyareleri ayrı ayrı istikamet alarak, dört bir tarafa saçıldılar. Everytown tayyareleri bunlara geçit vermemek için çalışıyorlar ve içlerinden bir çoğunu düşürüyorlardı. Fakat geri kalanlar karşı tarafın hatlarını yarmağa ve çemberden dışarı çıkmağa muvafak oldular.

Bunun üzerine şimdi geniş genişlemesine bir kovalamaca başladı.

John Cabal da kaçışan düşman tayyarelerinden birinin peşine takılmıştı. Bir aralık tayyareye o kadar yaklaştı ki içideki pilotun 19, 20 yaşlarında bir delikanlı olduğunu bile farketti.

Düşman tayyarecisi, kendisini kovalayan Cabal'ı şaşırtan bir manevra yaptı ve birdenbire hem sağa kıvrılarak, hem de aşağı inerek ötekine hedefini şaşırttı.

Fakat John Cabal da ayni derecede usta bir tayyareci idi. Ayni hareketi bir saniye ara ile o da tekrar etti ve gene peş peşe düştüler.

Düşman tayyaresi bu bir anlık fırsattan faydalanarak şehrin üzerine bir zehirli gaz bombası attı ve işini bitirmiş gibi hemen uzaklaşmaya çalıştı. Fakat John Cabal, hele onun şehre zehirli gaz attığını görünce düşmanı elinden kaçırmamağa karar vermişti. Tayyaresini daha fazla hızlandırarak onun üzerine atıldı ve ateş açtı.

Düşman tayyaresi yara almıştı. Fakat henüz makinesine bir şey olmamıştı. Genç tayyareci, bütün soğuk kanlılığını muhafaza ederek, yeni bir manevra yaptı ve pike bir uçuşla aşağıya indi, sonra tekrar doğruldu

John Cabal onun bir metre bile daha fazla açılmasina meydan vermiyerek arkasından gidiyordu. Sırasını kolladı ve bir kere daha ateş etti.

Bu ikinci mermi, tayyarenin can alacak bir yerine gelmişti. Motör durmak üzere son hırıltılarını çıkarıyordu. İçindeki tayyareci kendisini boşluğa bıraktı ve paraşütü açılarak yere inemeğe başladı.

Tayyareci Cabal onu yine takibi bir vazife bildi. Fakat bu sefer düşmanca değil, âdeta arkadaşça. Çünkü, artık ikisi arasındaki muharebe bitmiş ve düşman yenilmişti. Şimdi karşı karşıya iki insandılar. Biri yeneni tanıyor, ötekisi yenileni sayıyordu.

— Daha var —

ŞEYLAN ADASINDA BİR DRAM

Şu gazeteci arkadaşlar çok yamandırlar vesselâm... "Yıldırım Postası,, nın genç ve açıkgöz yazıcısı Gündoğdu, harp günlerinde kimi Almanyaya, kimi İngiltereye, Mısıra, kimi Rusyaya, hatta dahası var Japonyaya gidip harp sahalarında dolaşmayı ve gazetesine olayları, günü gününe bildirmeği çok sever. Gözü hiç bir akıbetten korkmaz. Fakat Seylân bombardımanını incelemek için gittiğinde başından geçen hiç beklemediği bir felâket onu hayatta zor bırakmıştır. Hatta, genç yaşında saçlarını bile ağartmıştır.

Şimdi Gündoğduyu dinliyelim:

— Seylânın Hint Okyanusunun bu güzel adasının Japonlar tarafından nasıl bombalandığını görecek, gazeteme bildirecektim. Gittim. Gördüm. Ayrılacağım zaman adayı, içerlerine doğru gezmek istemiştim. Eski bir şehir harabesi vardı. Orayı görecektim. Hâlâ büyük âbideleri harabe halinde duruyordu. Burasının ismi Polonaruva şehri idi. Şehrin kenarında bir de göl bulunuyordu. Fakat bugün bu şehir yoktur. Yerini ormanlık kaplamıştır.

Bazı geceler buradan geçen gezginler, sürü halinde kaçan vahşi filleri görürler. Harabe pencerelerinden sarkan yılanlar göze çarpar. Bu eski medeni şehrin şimdiki oturucuları bunlardır. Fakat şehrin içinde harabeleri muhafaza eden bekçiler de vardır.

O gün gölün etrafını dolaşmak istemiştim. Yanıma silâh almamıştım. Yalnız öğle yiyeceğimi beraberimde taşıyordum.

Böylece bir çok saatler yürüdüm. Gölün üstünde bin bir çeşit, renkli renkli kuşlar dolaşıyordu. Seyirleri o kadar güzeldi ki bakmakla doyamıyordum. Gölün üstündeki küçük küçük adacıkların üzerlerine konuyorlardı. Hele ağacın üstündeki maymunlar o kadar güzeldiler ki...

Artık dolaşıyordum. Ve gönlüm etrafı, hesap ettiğim kadar az bir zaman içinde gezilecek gibi değildi.

Gölün öte tarafına vardığım zaman, güneş yavaş yavaş batmağa başlamıştı. Maymunlar beni takip ediyorlar gibiydi. Birdenbire ürker gibi oldular. Ben gölün yanındaki bir kayanın üzerine oturmuştum. Etrafımda ansızın doğan sessizlik beni sarstı. İnsanlar böyledir. Meselâ bir vapurda uyurken makine durunca siz de hemen uyanırsınız. Çünkü kulağınız alıştığı gürültüyü kaybedince, sessizlik size bir gürültü gibi gelir.

Şaşırdım: "Acaba dedim, bu gürültücü hayvanlar neden sustular. Havaya baktım. Maymunlar dalların üzerinde hâlâ kuyruklarile asılmış gibi duruyorlar, fakat ses çıkarmıyorlar, kımıldanmıyorlar.

Bu sefer ormanın içine bakarken yüzüme şimşek gibi parlayan iki göz ilişti.

Bu iki göz bana bakıyordu.

Çalılar içindeki hayvanı göremiyordum. Kendi kendime:

— Bu bana bakan gözlerin sahibi nasıl bir hayvandır?

Diye soruyordum.

Güneş de büsbütün batmak üzere idi. Çalılar kımıldanınca bana bakan gözler meydana çıktılar. Bir Leopard göründü. Alnımın üzerini soğuk bir ter kapladı. Ne tüfeğim, ne de tabancam yoktu. Bu hayvan yolumun üzerinde iken gitmeme yürümeme de imkân yoktu. Zamanı gelince, üzerime atlamakta gecikmiyeceği belli idi.

Pençelerindeki tırnakların etlerimin içine battığını hisseder gibi oluyordum. Orada kalmam çok büyük bir felâketti. Ölüm gelmiş, yalnız kapıda bekliyor değil, yanıma kadar dayanmış bulunuyordu.,

Sol tarafımda göl vardı.

— Eğer üzerime atılmak isterse ben de suya dalarım. Oraya gelemez ya...

Diye düşündüm. Bu düşünce beni rahatlandırmıştı. Ondan sonra yavaş yavaş kenar, kenar yürümeğe başladım.

Hayvan beni bırakmıyor. Kolay kolay ele geçirdiği avından vaz geçmek istemiyordu. O da yürümeğe başladı. Hem öyle yürüyordu ki, bir avın yakınında bulunduğunu da gösteriyordu.

Karanlık basmadan hayvanın ormanın içinde görünmesine şaşıyordum. Vakitsiz çıkması mutlaka açlığından olacaktı. Ben bütün bunları düşünürken hayvan da büsbütün kendisini göstermeğe ve yaklaşmağa başladı. Artık tam bana doğru geliyordu. Çok iri boylu idi.

Bekliyecek vaktim yoktu. Hemen suya atıldım. Caketimi fırlatınca bütün kuvvetimle yüzmeğe başladım.

Leopard, insanın bütün gece su içinde kalmıyacağını ve gene tekrar çıkacağını bildiği için hemen gölün kenarında, bir kayanın üstüne oturdu. Çıkmamı bekleyordu.

Ben de fazla yüzerek kuvvetimi tüketmek istemiyordum. Mümkün olduğu kadar suyun üzerinde çok kalmam gerekti.

Uzakta kendime doğru ağaç gibi bir şeyin geldiğini gördüm.

Ne tuhaf şey, bu gölde akıntı mı var? diyordum. Fakat bu ağaç gibi şeyin gelmesine de sevinmemiş değildim. Onu yakalayınca, üzerine çıkacak, oturacak, Leopardı bekletecektim.

Yüzen ağaç büsbütün görünüyordu. İki metre kadar uzunluğu vardı. Fakat benim ağaç zannettiğim bu şey, birdenbire başını suyun üstüne çıkarıverdi. Bu, kafası çakıl taşlarile süslenmiş gibi duran bir timsahtı.

Ben yağmurdan kaçarken doluya tutulmuş gibi idim. Aç timsah beni yutmağa geliyordu. Yüzerek kenara çıkar, kurtulabilirdim. Fakat orada da Leapard vardı. İki düşmandan birisini kabul etmek gerekti.

Gök yüzü de kararıyordu. On dakika daha geçerse göz önünü görmenin de yolu kalmıyacaktı. Timsahın gırtlağına yapışmak gerekti. Ben de öyle yaptım. Birkaç kulaç atınca yanına gittim. Timsah beni daha yutmağa hazırlanırken gırtlağına yapıştım. Müthiş hayvan öyle kızdı, kuyruğu ile suya öyle bir vuruş vurdu ki...

Leoparda gelince o da kenarda bağırmağa, bir ileri bir geri gidip gelmeğe başlamıştı. Kızgınlığından ateş püskürüyordu. Ben timsahı bıraktığım zaman o da suya dalmıştı. Yeni bir düşman tarafından avının alınmasına bir türlü razı olamıyordu.

Aklıma belimdeki laz bıçağım geldi.

Bacağıma dişler yapıştı. Ve beni suyun içine çekti. Timsah beni yakalamıştı. Suyun içinde bacağımın acısını unutarak eğildim, bıçağımı timsahın boynunun altına, yumuşak yerine sapladım. Hayvan bacağımı bıraktı. Fakat müthiş kan akıtıyordum. Suyun yüzüne çıktığım zaman kuvvetimin büsbütün kesildiğini duyuyordum.

Birdenbire gözüme bir kayığın geldiği ilişti. Çoktanberi dönmediğimi gören bekçiler beni aramağa çıkmışlardı. Ellerimin nasıl işaret ettiğimi, nasıl bağırdığımı bilemiyorum. Tam beni yakalayacakları zaman bayılmıştım.

— Devamı karşıki sahifede —

AFACAN'la baş başa...

Benim sevimli kardeşlerim;

Önce şu müjdeyi size vereyim ki, birinci ve ikinci sayımızı alamıyanlar, hiç üzülmesinler.

— Kolleksiyon yapamıyacağız.

— Ne birinci, ne ikinci sayıyı bulamadım.

Diye gam çekmesinler. Gazetecilerimizde hiç kalmıyan bu sayılarımızı tekrar bastık. İki gün evvel piyasaya çıktı. Yine bulamıyanlar bize müracaat etsinler, ve 7,5 kuruşluk pul göndererek bizden istesinler. İlk sayılarına kavuşmuş olurlar.

Sevgili Afacan kardeşlerim,

Yeni ilk numaramızdan itibaren "Afacan" ınızı toplıyacak olursanız, çok şeyler kazanmış olursunuz:

1 — Güzel bir kütüphaneye bir kaç yıl içinde malik olursunuz.

2 — Afacanın eski kolleksiyonları şimdi bizde bile kalmadı. Ne zaman isterseniz ayni değerle veya üç beş kuruş ayağı, belki de yukarı, ilerde, satabilir, bütün verdiğiniz parayı sanki bir kumbaraya atmış bir iktısatçı olursunuz.

3 — Asıl en güzeli ileride kardeşlerinize bir daha ellerine geçiremiyecekleri güzel bir armağan bırakmış olursunuz. Meselâ, bugün ağabey ve ablalarından eski kolleksiyonlarımıza sahip olan kardeşlerimize ne mutlu.. "Avcı Bay Tekin" i mi okumak istiyorlar.. Gelsin.. Birinci cilt..

Çok seneler önce neşre başladığımız (Birad) ın maceralarını mı okumak istiyor? Gelsin 9 uncu cildimiz..

Tarzanın Mısır Firavunları ülkesinde geçen serüvenlerini mi okunmak isteniyor?. Gelsin 2 inci ciltten sonrası!..

Ya Pire Nuri ile başbaşa kalmak mı istiyorsunuz?.. Gelsin on senelik kolleksiyon...

İşte şimdi de böyle olacak. Pamuk Prenses, Aslan Prens, Tarzan ve Altın Aslan, Boğatur, Batur Han, Mandrake, ve ya Gizli Polis romanlarımızı beş sene on sene sonra da olsa kim, hangi kardeş heyecanla okumıyacaktır?..

Ya hikâyelerimiz?. En güzel temiz Türkçe ile en ehliyetli ve büyük Türk muharrilerinin kaleminden çıkan hikâyelerimiz size bir edebî ziyafettir.

Hülâsa size küçücük bir tavsiyem, Afacanı ilk sayısından toplamanız ve devam ettirmenizdir.

Şimdi bir kaç arkadaşımızın mektuplarını okuyarak sorularına cevap vereyim:

Sevgili Afacan kardeş:

Ben Afacana candan bağlı bir okuyucuyum. Bütün Lâlelide oturan Afacan okurları adına soracağım şu sorulara lütfen cevap vermenizi, ve bunlardan mümkün olanlarını yerine getirmenizi rica ederim.

1 — (Çocuk Sesi) nin olduğu gibi Afacanın da bir hepimiz gazeteci ilâvesi olamaz mı?

2 — Kutu kutu bilmeceler koyamaz mısınız?

3 — Afacanda Pire Nuri ile Zengibar neden çıkmıyor, onu da çok özledik.

4 — Afacanın kulübü olmıyacak mı?

Bunlardan başka yazdığım şu şiiri derginizin bir köşesine basmanızı ayrıca rica ederim.

Okurlarınız adına, Müfit Öğer

AFACAN

Her perşembe var helecan
Çünkü çıkacak Afacan
Onu çıkaran da bil ki
Bay Faruk Gürtunca amcan

* * *

Oh! Perşembe geldi diye
Koşarız bir gazteciye
Sorarız hep birteviye
Afacan geldi mi diye.

* * *

Afacansız olamayız
Biz hiç onsuz duramayız
Biz bütün Türk çocukları
Onsuz bir zevk alamayız.

* * *

Onda vardır neler, neler
Bilmeceler, hikâyeler
Onu alan çocuklar da
Hep Afacanı heceler.

Kardeşim Öğer;

Afacanı çok çok öğdüğün için önce çok çok teşekkür ederim. 1, 2, 3 üncü sorularınızı Faruk Gürtunca amcamıza arz ettim. Orasını artık o düşünür. Zaten ikinci sayıdaki bilmecemiz de kutu kutu idi.

Kendime geldiğim zaman, bekçilerin odalarında idim. Yaramı sarıyorlar:

— O kadar ağır değil, çabuk geçer!.. diyorlardı..

Fakat timsahın dişleri o kadar fena bir acı bırakmıştı ki, ayağımın sızısile tekrar bayılacağımı zannediyordum.

Tamam dört ay hastahanede yattım.

Hastahaneden çıktığım gün saçlarıma baktım. Hepsi de ağarmıştı.

Bu müthiş dakika hâlâ gözümün önündedir. Düşündükçe tüylerim ürperir!..„

Biliyor musunuz?
Hiç merak ettiniz mi?

TARZAN

NASIL TARZAN OLDU?

Tarzanın başından geçen serüvenlerin ilki nasıl başladı?

TARZAN

Nasıl maymun südü emdi, maymunlar tarafından nasıl bakıldı?
TARZAN ormanların nasıl hâkimi oldu?

TARZAN

Bütün Jongoların hayvanlarını nasıl kendine bent etti?

O HALDE ÖNÜMÜZDEKİ PAZARTESİ GÜNÜ

ÇOCUK SESİ'nin

17 inci sayısını alıp bu romanı okumağa başlayınız.

ÇOCUK SESİ'nde MANDRAKA'yı takip ediniz.

Samsun bayiimiz Kökçüye:

"Afacanın çok güzel çıktığını gören küçük okuyucularımıza gönderdiğiniz dergiler yetişmedi. İki misli Afacan gönderiniz„ Diyorsunuz.

Teşekkür ederiz. Ikinci tabı 1 — 2 nci numaralar gönderildi

AÇIK TEŞEKKÜR

Bursa: Bay Ali Haydar'a,
Trabzon: Doğruluk kitabevine,
Malatya: Sümer kitabevine,
Kütahya: Bay Bahaettine,
Alpullu: M. Özgüre,
Babaeski: Bay A. Hamdiye,
Çorlu: Bay İsmail Ürküp'e,
Çankırı: Hüseyin Nergis'e,
İskenderun: Bay Yahyaya,
Zonguldak: Bay Nazif Aytan'a,
Niğde: Foto Altınoka,
Antakya: Bay Ali Altınaya,
İzmir Karşıyaka: Bay İhsan Özkınarp'a;

Afacanı iki misli, üç misli yayarak Afacan kardeşlerime gösterdiğiniz kolaylıktan dolayı burada hepinize açık teşekkürlerimi sunarım.

Sevimli Afacan kardeşlerim:

Hepinizin özlemiş özlemiş gözlerinizden öperim. Oooh.. Birbirini sevenlerin birbirine kavuşması ne tatlı şeymiş meğer..

Her çağ sizin
AFACAN

DİYANA
GİZLİ POLİS
Nasılsınız M. Morgan bayılmıştınız ?
İyiyim. Jan nerede ?
Müsyü Morgan bayılmıştı.
Jan gitti. fakat nereye ve nasıl gitti bilmiyorum! evet hikâyenize avdet edelim! bana öyle geliyor ki Janın bunlarla yakından alâkası var...
Evet. ben de öyle zan ederim. Size demiş idim ki 1812 de Elmas ticaretine başlamıştım. benim şerikim...
Bir dakika.. Jan o vakit sizinle beraber mi idi? onu çok iyi tanıyor mu idiniz ?
Evet. tiyatroda Aktör iken... Jan da onun büfesinde bulunuyordu.
Devam ediniz...
Ticaretimiz gayet iyi gidiyordu. her üçümüz de madenin yakınında bir izbede oturuyorduk... bir gece.....
Geç geldiğin zaman yıldızları mı muayene ediyorsun?
Lâf diye mi söylüyorsun Yıldızla alâkam ne.
Ne demek istiyorsun?
Bekle şu ceketimi çıkarayım sonra görürsün!
Bak!..
Müthiş ... o KO-HI-NOR Dan daha büyük bir elmas
Jan.. hey.. Jan.. gel de gör.
Bak şimdiye kadar bulduğumuz
Vay canına en büyük elmas..
Bundan büyüğü yoktur.
Evet Matmazel Diyana bu bir servetti. bir hafta sonra biz meyhanede tanımadık biri geldi. biz de Proje yapıyorduk.
?
Akşamlar hayır.. size bir sözüm var.
Kimsiniz ?
?
Yabancının içeri girmesini rica ettik...
?
M. Dupuvi Size diyeceğim var.
Giriniz görüyorum ki ismimi biliyorsunuz.
Benim adım Nille dir.
Bir bardak getireyim.
Tanıştığıma memnun oldum bir kahve içer misiniz ?
O zaman ne oldu ?
Mutfağa gitmiştim, yabancı tahaffüs sesle elmas istedi.
Dupuvi cevap vereceğine kahkaha ile gülüyordu bir rovelve sesi!
!
Geri dön beni takibe kalkma Dupuvinin uğradığına uğrarsın!..
Elmas kahve takımında yok mu?
Bu son sözleri oldu.
Elması Kahve takımının içinde buldunuz mu ?
Evet kırk seneden beri bende..
Devam ediniz.
Nille den bahs edildiğini başka defa işitmedim. fakat son günlerde hortlak görünmesi tahaf
Bu vak'a geçtiğinde Jan nerede idi ?
Bir az evvel bir iş için şehire gitti ertesi günü geldi...
Ben de öyle düşündüm.
Siz de böyle mi düşündüm dediniz ?....
Demek istiyorum ki Dupuvinin hortlağının eti kemiği yerinde göreceksiniz..
Daha var.

PAMUK PRENSES İLE SEVİMLİ PRENS

TARZAN VE ALTIN ASLAN

— Geçen sayıdan devam —

sını da emredecek misini?

— Ona insan eti ile karnını doyurma.

Diye sordu.

— O asla insan eti yemiyecektir!

— Gıdasını bu şekilde aramağı ona gösterdikten sonra onu bundan nasıl men edebilirsiniz?

— Zaman bunu gösterecektir.

Korak bağırdı:

— Yüz liraya bahse girerim!

— Sen yerli yerinde dur çocuğum! Ve annenize öğleden sonra öyle bir şey göstereceğim ki, bunu benden başka hiç kimse dünyada yapmıya muktedir olamaz...

Korak yine bağırdı:

— Öyle ise öğleden sonra, ben yüz lirayı kazanacağım!

Bundan birkaç dakika sonra, bir gazal sürüsü geçiyordu. Tarzan hemen bunları göstererek arslana emir verdi:

— Haydi git tut ,getir!

Arslan hemen atladı, evvelâ yeşillikler arasında sürüne sürüne gitti. Nihayet beklemeğe başladı. Gazaller yanaşıyordu. Bu manzarayı seyredenler heyecanlarını gizlemeğe uğraşıyorlardı. En ihtiyar erkek gazal, tehlikeden haberdar olmadan yürüyordu.

Arslan evelâ nişan alır gibi geriledi. Sonra yıldırım gibi atıldı. Gazal daha kaçmağa muvaffak olamamıştı ki arslan üzerinde idi. Hemen hayvanı yere yıktı.

— Bakalım şimdi ne yapacak..

Dedi. Tarzan cevap verdi:

— Gazali bana getirecek...

Arslan hemen homurdandı. Sonra dişleri arasındaki hayvanı çekerek Tarzanın önüne kadar getirdi. Ve ayakları dibine bıraktı.

Tarzan onun başını okşadı. Sonra bıçağını çekerek gazali kesmeğe hazırlandı. Korak ile Jan arslanın kan kokusu alır almaz ne yapacağını düşünüyorlardı.

Hayvan evvelâ bir müddet mırıldandı. Fakat efendisi hiç ehemmiyet vermiyordu. Nihayet pençesini tırnaklarını gösterdi. Fakat o zaman Tarzan:

— Yat!..

Diye öyle kat'î bir emir verdi ki, arslan köpek gibi itaat ile hemen yatıverdi. Böylece Tarzan emirlerine itaat edilmesini ona öğretmiş bulunuyordu. Nihayet arslana:

— Gel, dedi. Ve hemen etin bulunduğu yere geldi...

Arslan, et ve kan kokusuna atılmak istediği zaman, efendisine bile karşı gelmişti. O zaman Tarzan öyle bir vuruş vurmuştu ki, şimdi o darbeyi unutarak yine itaat ediyor, yürüyordu.

Korak bağırdı:

— Baba sizin muvafak olacağınızdan şüphe etmiştim. Bahse giriştiğim yüz lirayı kaybetmedim.

Annesi de:

— Şüphe etmede hakkın varmış oğlum sözünü ilâve etti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tuhaf bir uzlaşma

Bugünlerde Londrada, öyle pek şık giyinmemiş, fakat çok güzel bir kığ, ikinci sınıf lokantalardan birisinin masası önünde oturmuştu. Yalnız ince, zarif, endamlı boyile değil, fakat bir saygı veren halile, ve yanında bulunan adam dolayısile de bütün gözleri üzerine çekiyordu. Bu adam iri uzun boylu, çok gürbüz ve kuvvetli idi. Yüzündeki hafif sakalı ile de, ormanlarda yaşayan bir insan olduğunu gösteriyordu. Daha ilk bakışta bunun çok büyük bir atlet olduğu anlaşılıyordu.

İkisi de birbirile kavga edecekmiş gibi görüşüyorlardı. Erkek:

— Bir defa daha söylüyorum, bizim başkalarına ihtiyacımız yok, ne için onlarla bizim olacak şeyleri paylaşalım Niye kendimizin olacak bir parayı altıya bölelim? dedi.

Genç kadın da cevap veriyordu:

— Unutmayınız Estaban ki onlar sizi iki seneden beri arıyorlardı. Şimdi sizi bulunca onlara hiyanet etmenizi tavsiye edemem.

— Tekrar ediyorum Glora, biz, onların vadettikleirnden çok fazlasını alacağız. Siz bilginizi, ben de kuvvetimi ortaya koyacağım. Bütün tehlike de benim üzerime olacak! Neden kazanılacak şeyi altıya böleyim?

Genç kadın omuzlarını kaldırdı:

— Ne isterseniz öyle yapınız Esteban! Eğer benim düşüncemin ne olduğunu öğrenmek istiyorsanız ben size şunu diyebilirim: Size verilen hisseyi memnun olarak kabul ediniz. Bu plânı ben yaptığım, bu işi ben bulduğum halde, bana verilen hisseden başka bir şey istemiyorum. Ve şuna da eminim ki hisseme düşecek para ile hayatımın gelecek günlerini rahat rahat geçirebilirm.

Adam razı olduğunu belli eden bir hal göstermiyordu. Genç kadın da zaten kendisini pek az zamandanberi tanımakta idi. Onu ancak iki ay önce bir tiyatroda, Romalı bir bekçi rolünü oynarken görmüş, tanımıştı.

Atlet bir adam olması dolayısile bu rol ona yaraşıyordu. Fakat binlerce seyirci arasında bu en ziyade Glora Havkes'in dikkatini çekmişti. Yalnız bu çekme Estaban'ın rolünü iyi ve güzel oynamasından değildi. Çünkü onun ve ortaklarının böyle kuvvetli bir adama lüzumları vardı.

Hemen bu adamın kim olduğunu araştırmağa başlayınca bunun bir İspanyol olduğunu ve hatta iyi bir aileden bulunduğunu öğrenmiş, ve kendisinin de en şerefli bir azası bulunduğu bir sosyeteye onu da ortak yapmak istemişti.

Artık sessiz oturuyorlar, konuşmuyorlar, boş bardaklarile oynuyorlardı. Fakat Glora gözlerini kaldırıp baktığı zaman gözleri Estabanın baygın bakan gözlerile lar. Harabe pencerelerinden sarkan yılankarşılaştı.

Glora gibi zeki bir kadın bu bakışlardaki manayı anlamamazlık edemezdi.

Erkek titrek bir sesle söylenmeğe başladı:

— Benim için her şeyi yapabilirsiniz. Ben sizin yanınızda oldukça elde etmek istediğimiz altını unutuyorum. Şimdiye kadar beni her zaman reddettiniz. Fakat bir gün sizi kazanacağımdan eminim.

Genç kadın soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Aşkın iş ile hiç bir alâkası yoktur. Siz de muvaffak olacağınızı zannettiğiniz güne kadar bekleybilirsiniz Estaban.

Erkek içini çekti:

— Biliyorum ki dedi. Beni sevmiyorsunuz! Bunu hissediyorum. Halbuki iş ortaklarınız da sizi seviyorlar. Buna da eminim. İşte bunun için onlardan nefret ediyor, onları istemiyorum. Onlara karşı gösterdiğiniz halleri görünce kıskançlıktan eriyorum.

Genç kadın hiddetle silkindi:

— Şunu bilmelisiniz ki, dedi. Ben ortaklarımı senelerdenberi tanırım. Halbuki sizi, bundan ancak bir kaç hafta önce gördüm. Öyle zannediyorum ki benim hallerimle, tavırlarımla, jestlerimle, uğraşacak birisi olmuş olsaydı, her halde bu siz olamazdınız.

Genç adamın gözleri hiddetten yanıyordu. Genç kadın:

— Devamı 11 inci sahifede —

Çıngıraklı yılanla bir boğuşma

1941 Fransa harbinde, Fransızlarla beraber Havr limanından bir vapura binerek cenubî Amerikadaki Fransız Güyanına giden Sorbon üniversitesi Türk talebelerinden Yılmaz Çeliker anlatıyor:

Güyana yerli kayıklarla Maroni'nin sol tarafına çıktıktan sonra, bana hem **kılavuzluk yapan, hem de bagajlarımı taşıyan** yerliler, beni ateş gibi yakan bir güneşin altında tamam altı konaklık bir yolu yürütmüşlerdi. Nihayet benden önce buraya varan arkadaşların yanına geldim.

Çok iyi karşılanmıştım. Şerefime silâhlar atıyorlardı Hoşbeşten sonra hemen yemekler hazırlanan bir masanın başına oturduk.

Yemekten sonra da yorgunluktan yattım. Uykuya dalmışım. Birdenbire boğazım sıkılır gibi bir şeyler oldu. Zorlukla nefes alıyordum. Bir kâbus çökmüştü. Gözlerimi zorlukla açınca işin hiç te bir rüya, bir kâbus olmadığını anladım.

Ayın aydınlığında göğsümün üzerinde siyah bir şeyin çöreklenerek yattığını gördüm. Soğuk bir şeydi. Hem de tam bir yılan soğukluğu...

Parmaklarım donmuş gibi hareketsiz kalmışlardı. Fakat birden bire bağırdım. Bütün hızımla hayvanı yere attım. Yılan karyoladan aşağı düştüğü zaman ağır bir cismin çıkardığı gibi bir gürültü çıkarmıştı.

Yerde kıvrıla kıvrıla gidiyordu. Biraz sonra da kayboldu.

Bağrmam işitilmişti. Bütün dostlarım koşarak geldiler.

Başımdan geçen müthiş hikâyeyi anlattığım zaman hepsi de güldüler:

— Bu gürültü, dediler, sade bir tek yılan için mi idi?

Başka bir dost:

— Burada yarım düzüne yılan vardır. Bunlar faydalı ve zehirsiz yılanlardır ki bize kedi hizmetini görürler. Bizi fareler den kurtaran yorulmak bilmez avcılardır; dedi.

Bir başka arkadaş şunları anlattı:

— Onlar burada serbestçe dolaşırlar, giderler, gelirler. Bazan bekçi köpeklerle beraber yatarlar. Bazan da bizim yataklarımızın üzerine çıkarlar. Hepsinin ayrı ayrı isimleri vardır. Bu zavallılardan biri sana hoş geldin demek istemiştir. Bu muhakak Marius'dur. Zira o bize çok alışıktır. Elimizden süt içer.

Ne olursa olsun artık benim gözüme uyku girmedi. Sabahleyin kahvaltı ediyorduk. Bu kahvaltıda ne görüştüğümüz belli.. Yılan hikâyesi!

Bu dostlardan birisi üç senedir Güyana yerleşmişti. Şöyle bir serüven anlatmağa başladı:

— Evet bizim yılanlarımız eğlenceli, güzel şeylerdir. Fakat büyük ormanlarda bunların öyleleri vardır ki bizim fare avcılarımızdan süt içen yılanlarımızdan bam başkadırlar. Pek az tesadüf edilirlerse de göründükleri zaman mutlaka bir dram çıkar. Geçen sene bu dramlardan bir tan ede benim başıma geldi.

Buradan biraz uzakta bir yerde, altın aramakla meşguldüm. Erzakım bitmişti. Yaşamak için av avlamak zorluğunu his ediyordum. Önümüzden bir ırmak akıyordu. Orada gayet güzel, lezzetli bir balık vardı.

Hemen hemen otuz kilo kadar ağırlığında bulunan bu balığı gayet iptidai bir şekilde avluyordum.

Kocaman bir kamış yapmıştım. Ucuna bir ip, bir de iğne gibi bir çengel takmıştım. Bunun ucuna yem olarak keklik başı takardım. Çünkü bu balık keklik başına bayılır...

Balık iğneyi alınca sizin çekişinize itaat ile suyun yanına kadar gelir. Fakat orada hazır olan bir kılıçla hemen balığın işini bitirmek lâzımdır. Bunun için otlar arasına kılıcı soktum. Biraz ileride de tüfengimi bıraktım. Başladım avı beklemeğe...

Birden bire arkamdan müthiş bir ıslık sesi geldi. Kafamı çevirip bakınca ne göreyim?.. Üç metre uzunluğunda bir çıngıraklı yılan, otlar arasından bir metre kadar kalkmış, açılmış başını bana çevirmiş, yanan gözlerini gözlerime dikmiş bakıyor.

Bende ne kuvvet, ne de cesaret kaldı. Tirtir titremeğe başladım. Olduğum yerde mıhlanmış gibi kıpırdamadan duruyordum.

Hayvan benim durduğumu görünce o da durdu. Fakat acaba ne vakite kadar dururdu? Bu müthiş, zehirli mahlûk, sabrını tüketince elbette üstüme atılacaktı.

Aklıma yavaş yavaş çekilmek, kaçmak geldi. Fakat arkamda ırmak vardı. Bu bataklık nehire girmek hiç te akıllı işi değildi.

Kaçabilecek yerim sağ taraf ile sol taraftı. Hemen bir az sağa doğru gideyim dedim. Yılan öyle bir ıslık çaldı ki bununla bana güya:

— Sakın yerinden kımıldama ha!.. demek istiyordu.

Gene durdum. Bakışmalarımız devam elip duruyordu. Dedim a, tirtir titriyordum. Fakat onun bu duruşundan ben cesaret alarak, sola bir iki atım atmak istedim. Gene kulaklarımı sağır edecek kadar müthiş bir ıslık çaldı.

Ne yapabilirdim? Gitmek imkânı yokgitmeğe kalksam hemen atılacak, sokacak, sarılacak, zehirliyecek, kemiklerimi kıracaktı. Aksi gibi tüfengim de yılanın arkasında bulunuyordu.

Bunu nasıl alabilirdim? Hain tüfek, tam da yılanın arkasında bulunuyordu. Ah bir elime geçseydi?..

Aklıma bir iş geldi: "Acaba dedim, balık avlamak için yaptığım olta ile tüfengimi çekemez miyim?,,

Hemen denemeye koyuldum. Titreyen ellerimle ipi tüfeğe doğru attım. Tutturamadım. Bir daha attım. Gene tutturamadım. Bu sırada yılan başı ile bizim iğnenin gidip gelişini takip ediyordu.

Nihayet çengele tüfeğin kayışını tutturdum. Tüfeği yavaş yavaş çekmeğe başladım. Alık yılan başına gelecek felâketin farkında değil, olduğu yerde duruyordu. Ben kaçmıyor, yürümüyordum ya. O kadarı da kâfi idi

Çeke çeke, çeke çeke tüfenk yanıma geldi. Hemen kapınca omuzuma dayadım.

O zaman zekî yılan başına gelecek belâyı anladı. Islık çalıyor, ağzını açıyor, zehirli dişlerini gösteriyor, kıvranıyor, atılmağa hazır olduğunu belli ediyordu.

Duracak, bekliyecek vakit değildi. Kafasına nişanı alır almaz hemen ateş ettim. Tüfeğin dumanı etrafımı sardı. Fakat ben ateş eder etmez, hiddetli bir adamın sopa indirişi gibi bir şey gelip karnıma çarptı.

— Eyvah, dedim. Galiba vuramadım. Dikkatle bakınca başının yerinde yel-

— Devamı 11 inci sahifede —

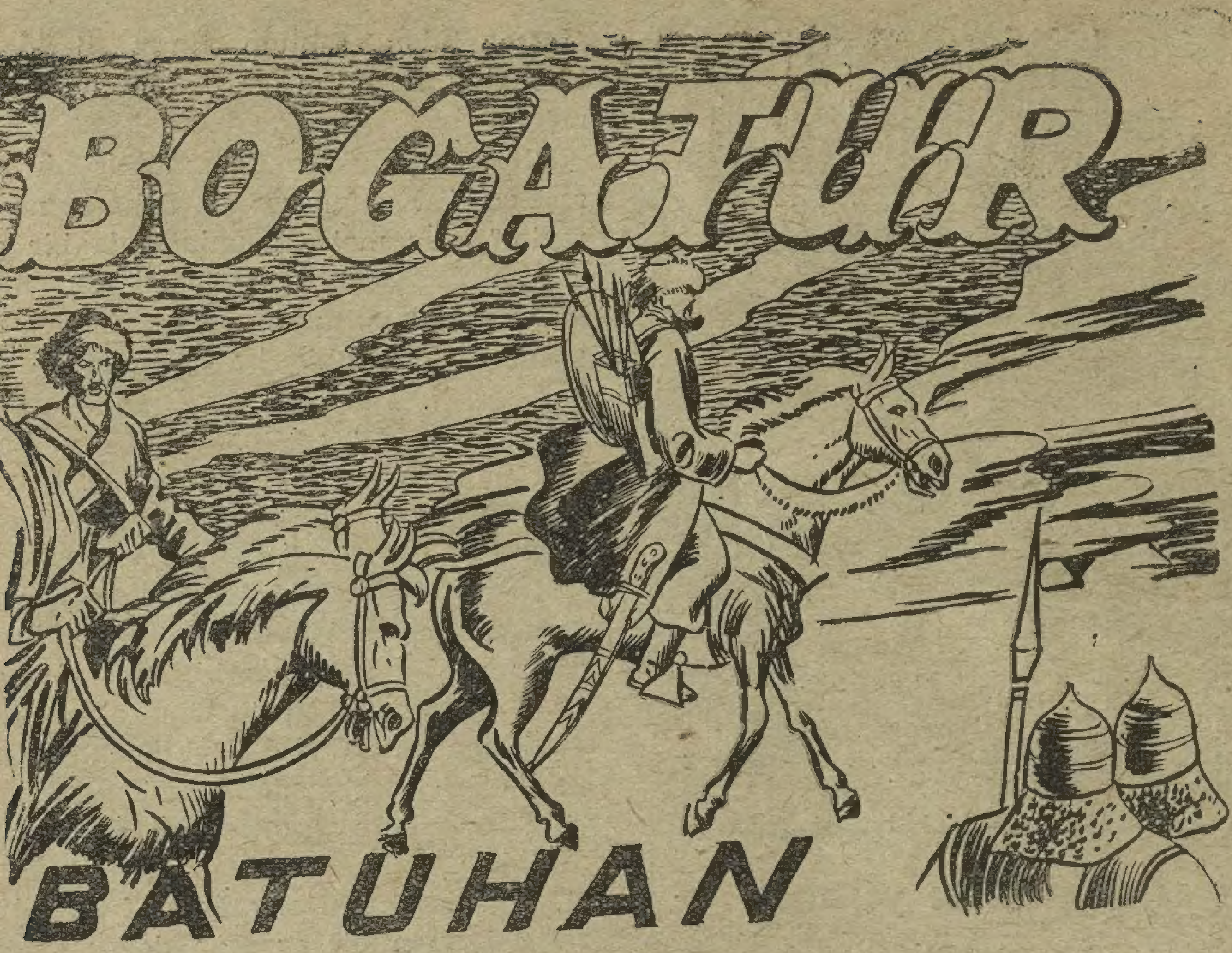

Yazan: Rıza Çavdarlı

— Geçen sayıdan devam —

— TİFLİS'TE —

İmparatör Herakliyos, artık Trabzonda bekliyemezdi. En büyük arzusunu elde etmiş bulunuyordu. Türk hakanının kendisi ile iş birliği yapmasına razı olması gibi, zaferin başlıcasını kazanmış oluyordu. Hemen Hakanı bulmak üzere Tiflise yola çıktı.

Hakan, İmparator Herakliyosun geleceğini duymuş, onu şehrin kalesi dışındaki duvarların dibinde beklemişti.

Büyük bir suvari alayı, alayın başında **Hakanın oğlu Boğatur Batu Han olduğu** halde, İmparatoru karşılıyordu. Türk suvarilerinin akıllara hayret veren oyunlarını oynata oynata geçit resmini yaptırıyordu.

Herakliyos, Türkün bu heybetli suvarisini görür görmez şaşmıştı. Yanındaki kumandanlara:

— Eğer, dedi. Metrepolidin söylediği gibi Hakan otuz bin Türk suvarisini savaşmak üzere bize vermişse, İran baştan başa yakılıp yıkılır, bakın neler yapıyorlar!

Neler yapmıyorlardı. Uçar gibi görünüyorlar, hayvanlar son hızlarile giderken, atın üstünde pervaneler gibi dönüyorlar, gerilere ok atıyorlar, sonra tekrar, bir anda bir dönüş ile yalın kılıç saldırıyorlardı.

İmparator kendinden geçmiş bir halde yiğit Türk erlerine bakıyordu. Yine yanındakilere:

— Ne güzel adamlar, dedi.

Yanılmıyordu. Hepsi ince uzun boylarına daha bir güzellik veren kilot patolonlar giymişler, diz kapaklarına kadar çıkan parlak çizmelerle göz kamaştırıcı bir güzellik yaratmışlardı. Hatta bir Bizans generali dayanamamış:

— Bunlar bizim Bızansta olsalardı, bütün kadınlar aşklarle yanarlardı!, demişti.

Asıl, İmparatorun şaştığı bir şey de, bütün bu alayın kumandasını yapanın yirmi, yirmi bir yaşlarında bir genç olmasıydı. Şaşkın şaşkın bakıyor, bir mana veremiyordu. Bu genç o kadar güzel, o kadar tatlı bakışlı, fakat o kadar mert ve cessur duruşlu idi ki: Yerlere sığamayan kızgın atı, keskin bacakları arasında titriyor, onun her emrini şahlanarak yerine getiriyordu. Herakliyos:

— Acaba bu kim? dedi.

Sonra da ilâve etti:

— Bindiği at, dünyada hiç bir binicinin binemiyeceği azgın bir at... Üstündeki binici yirmi yaşında genç bir çocuk! Fakat bakınız öyle ok atıyor, öyle kılınç savuruyor ki.. Bizim bütün Şövalyelerimiz bir araya gelseler gene önüne çıkmak yiğitliğini gösteremiyecekler... Anlaşılıyor ki bunlarda mertebe yaşta değil baştadır. Sonra muhakkak bu genci görmeliyim...

Hâlâ hayran hayran güzel biniciye bakıyordu. Gene dalgın gözleri bu gencin üzerinde olduğu halde:

— Aman Allahım, ne güzelik!..

Diye bağırdı.

Eğer Hakanın kendisini beklediği ve artık karşısında bulunduğu söylenmemiş olsaydı, saatlerce gözünü ondan ayırmayacak, bu güzel suvarinin gözler kamatıran güzelliğini, yiğitliğini seyredecekti.

Fakat Metrepolit:

— İmparatorum, Hakan karşınızda!

Diyince aklı başına geldi.

Elli yaşlarında kadar yiğit bir adam, en kızgın bir at üzerinde gülüyor, bu gülmeler sevimli yüzüne daha başka bir sevimlilik veriyordu.

Herakliyos birdenbire ne yapacağını şaşkabına sığamıyan atı karşısında, kendi küşirmıştı. Önce kendi atına baktı. Hakanın lüstür, sessiz atından utandı. Birdenbire yere indi. Atta bulunan Türk Hakanını, yerde karşılamayı daha doğru bulmuştu.

Hakan da çok his'i, çok teklifsiz bir adamdı. O da azgın atından bir sıçrayışta yere indi. Suvarisinin üstünden indiğini anlayan at durmadan şahlanırken, iki imparator karşı karşıya gelmiş bulunuyorlardı.

Türk hakanı şenli benli bir şekilde, kollarını açtı. Herakliyos da onun gibi yapmış, o da kollarını açmıştı. Sarıldılar, kucaklaştılar..

Eski bir dost, eski bir tanış imişler gibi öpüşüyorlar, durmadan öpüşüyorlardı.

Bu içten kucaklaşma, Herakliyosun üzerinde çok büyük bir tesir yapıvermişti. **Türk hakanı onu kucağına almakla,** bütün Bizans imparatorluğunun istiklâlini kendi koltuğu altına aldığını göstermek istiyordu. İranın üstün silâhları ve ordusu karşısında Bizans bu korunmaya muhtaçtı.

Herakliyosun minnetle bakan gözleri birdenbire yaşlandı. Koca İmparator sevincinden bir çocuk gibi ağlamak istiyordu.

Türk hakanı, tatlı ve okşayıcı sesile:

— İmparator, dedi. Bütün Türk Avullarının, Türelerini (1) Noyanlarını (2), yılmaz ve atları düşmez binicilerini, ejderha boyundan gelen atlarını, imparatorluğunu kurtarmak için senin emrine vereceğim. Bu bahadır biniciler, yiğit Başbuğlarının emirleri altında senin düşmanına saldıracaklardır.. Türk oymakları, öz hakanlarının buyruğu gibi, senin buyruklarına boyun kesecek!erdir.

Bu sözler, Herakliyosu bir çocuk haline sokuvermiş, hüngür hüngür ağlatmağa kâfi gelmişti. Titreyen dudaklarile:

— Teşekkür ederim büyük Hakan, yüksek kalpli imparator!..

Diyebildi. Sonra ayni yaşlar gözleri üstünde bulunduğu halde, şunları ilâve etti:

— Senin büyük himayenle Bizans yıkılmaktan kurtulacak Ulu Hakan!..

Hakan sessiz ve güvençli bir insan halile cevap verdi:

— Göğün dileği olacaktır! Hemen Gök bu yardımınızı senden esirgemesin!

Bu sırada Biznaslıları hayret içinde bırakan büyük bir orkestra, tatlı, ahenkli bir hava tutturmuş çalıyor, bahadır yiğitler seksen kişiden meydana getirilmiş bu orkestra karşısında Bizans generallerini şaşırtan bıçak danslarını oynuyorlardı.

İkisi de atlarına binmemişler, halk ile dolu sokakları yayan yürüyerek geçmişler, alkışlar arasında, Hakanın sarayına girmişlerdi.

Herakliyos sarayın ihtişam ve debdebesi karşısında büsbütün şaşırdı. Altın tekerlekli, sade billûrdan yapılmış gayet büyük gezen bir masa, sürülerek önlerine getirildi. **Bunun üstünde neler yoktu?** Öyle renkli, baktıkça iştiha açan, öyle parlak bardaklar, surahiler vardı ki, Bizans saraylarında bunların bir eşini görmeğe imkân yoktu. Bütün bunlara şaşkınlıkla bakan imparator:

— Benden evvelki imparator Jüstinyenin sefiri, ceddiniz Türk hakanını ziyaret et-

— Devamı karşıki sahifede —

(1) Prens demektir.

(2) O da prenstir. Fakat türeden aşağıdır.

Afacan bilmece kuponu: 3

tiği zaman orada gördüğü cam eşyasını Bizansa dönünce anlata anlata bitirememiş, Bizansta bunların bir eşi olmadığını söylemişti. Şimdi hak veriyorum! Meğer biz savaşta olduğu kadar hünerde de sizden çok geri imişiz.

Artık Herakliyosun şerefine, en nefis şaraplar içiliyor, operanın ruh okşayan güzel artistleri koro halinde, şarap içilirken şarkılar okuyorlardı. Güya bülbüller bir araya gelmişler, toplanmışlar, şakrak seslerile etrafa neşeler, keyifler saçıyorlar zannedilirdi.

Birdenbire bir genç, güzel bir delikanlı içeriye girdi. Sülün boylu, pembe beyaz yüzlü, iri siyah gözlerile imparatora bakıyor, gülüyor, gülerken bir inci gibi parlayan beyaz dişlerile Romalıların ve Yunanlıların tapındıkları güzellik tanrılarından birisi olduğunu gösteriyordu.

Herakliyos, bakar bakmaz bu genci tanıdı. Bu genç, alayın başında hayranlıkla seyrettiği gençti.

Hakan:

— **Oğlum Boğatur Batu..** Sizin yanınızda Türk suvarilerinin kumandanlığını yapacak!.. dedi.

İmparator şaşkın gözlerini, bir türlü gencin üzerinden ayıramıyordu. Hatta Hakan bu bakışlarda, genç bir çocuğun kumandanlık yapamıyacağı duygusunun kendisinde uyandığını sanmıştı.

— Korkma, imparatorum! dedi. Bu yiğit savaştan yılmaz, korkmaz bir arslandır. Türk oymaklarında onunla at yarışları yapacak tek bir er yoktur. Bütün türelerin pusatları (1), onun aman bilmeyen kılıncı karşısında kör kalır.

Herakliyos zorlukla gözlerini çevirebildi:

— Hayır hakanım! dedi. Onun için bakmıyorum. Ona güvenim var!

Sonra gence döndü, tatlı bir baba sözü ile:

— Oğlum!

Diye başladı. Ve:

— **Allah, dedi.** Bizi birbirimizden ayırmamak için yaratmış...

Elini koynuna soktu. Atlas mahfaza içinde sarılı bir paket çıkardı, açtı:

— Al bak, hoşuna gidiyor mu?

Dedi. Bu onun güzel kızı, (Evdoksiya) idi.

Batu Han. melek kadar güzel kızın resmine bakar bakmaz gülümsedi. Bu gülümseyişile beğendiğini, hatta çokca hosuna gittiğini anlatmak istiyordu.

Herakliyos gene tatlı sesile sordu:

— Bu güzel kızımı sana karı diye veriyorum alır mısın?

Batu Han "yok„ demeği aklından bile geçirmedi. Mert bir tavırla:

— Alırım! dedi.

İmparator ayağa kalktı.

— Öyle ise, dedi. Artık benim evlâdımsın... Elimi öp sonra da gel kucaklasalım.

Batu Han Herakliyosun elini öptü. İmparator da onu kolları arasına almış, sırıyor, öpüyor:

— Daha var —

(1) Pusat, silâh demektir.

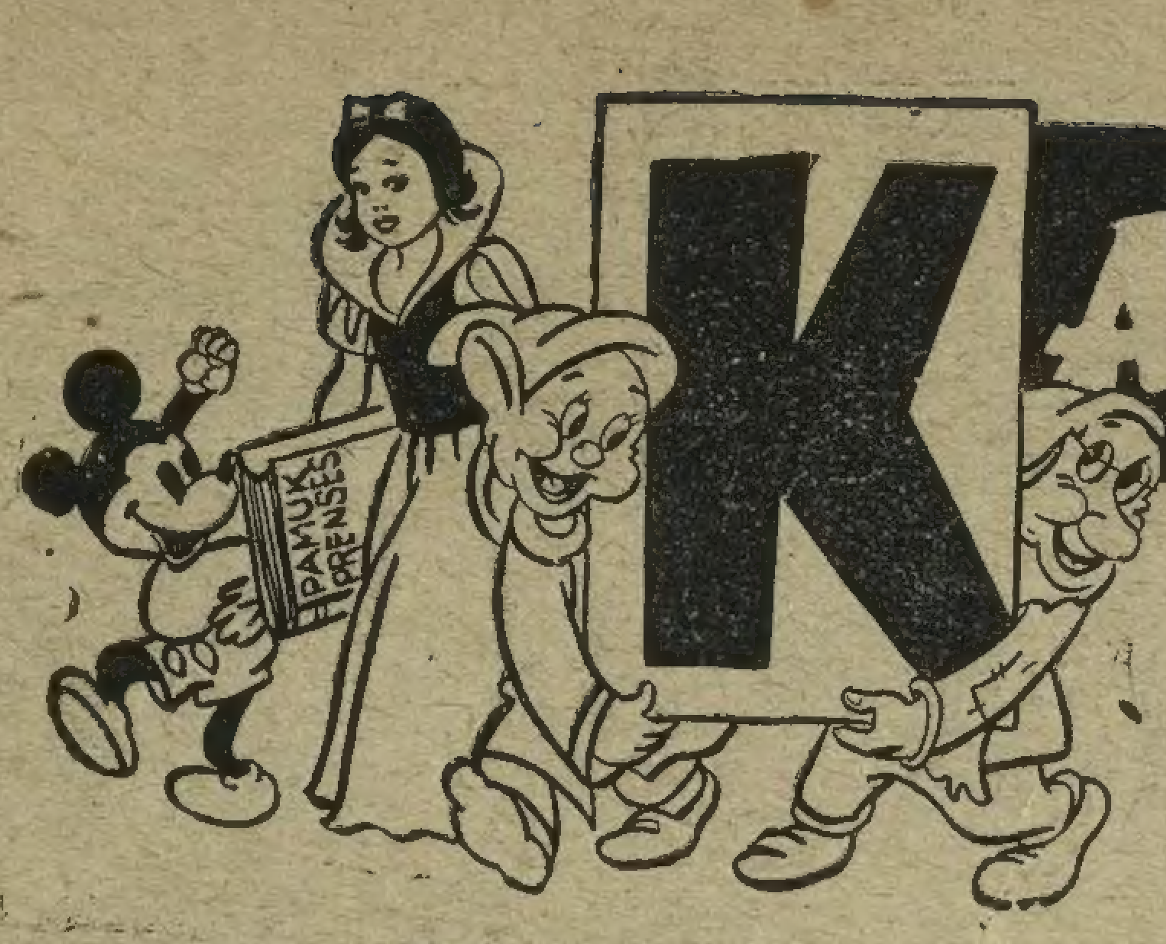

KAZANANLAR

Kazananları beşinci sayıdan itibaren yazacağız. Bilmece muddeti 4 haftadır.

Tarzan

— 8 inci sahifeden devam —

— Haydi Estaban, dedi. Rahatlaşınız. Dostlarımız da geldiler.

Estaban sakinleşir gibi oldu ve başını çevirdi. Dört kişi restorandan içeriye girmiş bulunuyorlardı. Bunlardan iki tanesinin eski boksör oldukları hemen göze çarpıyordu. Bunlardan üçüncüsü Adolf Bluber kaba saba, iri yarı, boğa boyunlu bir adamdı. Dördüncüsü de hepsinin genci, daha uzaktan kibar bir adam olduğunu gösteriyordu. Onu bu grup arasında görenler, Karl Kraski'nin nasıl bir serüven için bunlarla birleştiğini soruştururlardı.

Genç kadın dördünü de dostça selâmladı. Halbuki Estaban yalnız başı ile selâm verdi.

İki boksörden birincisi Reeblesi garsonun dikkatini kendi üstüne çekmek için masaya vurduktan sonra:

— Bira... Fakat dört nalla getirmeli! dedi.

Garsonun biraları getirmesini beklerken havadan, şundan bundan, yağmurdan sıcaktan konuşuyorlardı, Yalnız Estaban susuyor, sıkıntılı oturuyordu.

Garson, biraları masanın üzerine koyup çekildikten sonra hemen ciddî bir görüşme başladı.

Peebles yumruğunu masanın üstüne vurarak bağırdı:

— Her şeyden önce iş. Aziz Glora artık her şeye sahibiz.. Paralar, plânlar hepsi var.. Yalnız sizinle mösyö Estaban Mirandayı bekliyoruz

Glora çocukça bir tavırla sordu:

— Nekadar paranız var? Bu iş çok para ile dönecek bir iştir. O sermaye elimizde olmadıktan sonra yola çıkmak beyhude bir şey olur.

Çıngıraklı yılan

— 9 uncu sahifeden devam —

ler estiğini gördüm. Kurşun başını uçurmuştu. Fakat tam atılacağı zamanda vurulmuş olacak ki başı koptuğu halde, gene nişan aldığı vücuduma kesik başlı gövdesi ile çarpmıştı.

Kesik başı da toprağa yapışmış, yeri ısırmıştı. Bir şişeden su akar gibi kan akıyordu.

Bir müddet kendime gelemedim. Olduğum gibi kaldım. Sonra yavaş yavaş aklımı başıma toplayınca hayvanın boyunu ölçmeği düşündüm. Tamam üç buçuk metre uzunluğunda, müthiş bir çıngıraklı yılandı. Ben de böylece kurtulabildim.

8 harfli adım var. İlk üç harfim masallardaki bir dağ ismidir. 4 üncü harfimi ortadan kaldırırsanız üzerinde bulunduğum kıta ismi meydana çıkar. Son harfimden başa doğru okursanız ilk iki harfimle gök yüzünde dolaşırım. Üç harfim bugünlerde çektiğim derdi bildirir. Ben şimdi harp cehenneminin ateşleri içinde yanan bir memleketim. Neresiyim?

Bu bulmacayı çözdükten sonra 10 uncu sayfadaki kuponla birlikte İstanbul — Posta kutusu 617 Afacan bilmece memurluğu adresine yollayınız. Mühlet 1 aydır.

Birinciye: Bir kutu Edirnenin devayı miski.

İkinciye: Bir çocuk romanı cildi

Üçüncüye: Bir roman

Dördüncüye: Çocuk Sesi abonesi (üç aylık).

50 nciye kadar muhtelif kitap, kartpostal ve başka hediyeler.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız 60 paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınız: (Afacan — Bilmece işyarlığı — Posta kutusu 617).

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

Sahibi ve Umumî neşriyat müdürü
Ömer Lûtfi TARHAN

Müessisi: M. Faruk GÜRTUNCA
TAN matbaası

ABONE

SENELİĞİ	:	400 Kuruş
ALTI AYLIĞI	:	200 Kuruş
ÜÇ AYLIĞI	:	100 Kuruştur.

Yabancı memleketlere iki mislidir.

Sahibi ve Neşriyat Müdürü
Ö. Lütfi TARHAN

MÜESSİSİ:
M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran: Ülkü Kitap Yurdu
Ankara caddesi No. 72

Aslan Prens
Aslan Prens. Bataklığın uzaklarında Bir ateş görmüştü. Bu esrarı meydana çıkarmak için Bir Plân Hazırladı. Kral Sükûneti muhafaza edebilmek için her Sabah kendi adamlarına döğüşmek dersleri veriyordu.
Aslan prens esrarı anlamak için yalnız yola çıktı.
Bataklığın Sazlıklarından geçtikten sonra yolu buldu.
Bu ateşin yandığı yerde Canlı insanın bulunmasına imkân yoktur.
Ruzgar istikametin değiştiedi. Bataklığın üzerinde dondurucu bir buz rüzgârı esmeye başladı.
Biraz zaman sonra her taraf Donmuş gibi idi.
Aslan prens. tam istikamet olduğunu zan ettiği yolu tak ediyordu. Kanlığa ve tehlike gömüneceği zamana kadar Yolda yürüdü.
Bir ateş
Prensin bu hareketini bataklığın ilersinden hiddetle bakan bir göz görüyordu.
uğursuz bir ziyaret başlıyordu.
Daha var.